

A mennyei Atya éve

„Mi megismertük a szeretetet, amellyel Isten szeret bennünket, és hittünk benne.”

(1Jn 4,16)

Közeledik a második ezredforduló. A keresztény ember II. János Pál pápa apostoli levelének, *A harmadik évezred küszöbén* kezdetű iratnak útmutatását követve úgy tekint erre az új esztendőre, az 1999. évre, mint a közvetlen előkészület idejére. Előkészületet hirdet a pápa a kétezredik jubileumi évre, de az azt követő évtizedekre és évszázadokra is. Előkészületet arra, hogy az egyház megújult hittel és friss lendülettel hirdesse Isten országának evangéliumát. Ez az evangélium nyilván istengyermekségünk és örök üdvösségre hivatottságunk örömhíre, de ettől elválaszthatatlanul annak meghirdetése, hogy Isten már ebben a világban emberhez méltó, igazságosabb és testvériesebb életet szánt az embernek. A „fogyasztói társadalom” hívei ezt az emberhez méltó életet főképpen az anyagi jóléttől várják, ám arról megfeledkeznek, hogy mivel az ember értelmes és szabad teremtménye Istennek, nemcsak lázas munkával, hanem értelmesen és szabadon, vagyis felelősségének tudatával és vállalásával kell cselekednie. A felelősség tudata és vállalása elengedhetetlen erkölcsi feltétele az emberhez méltó életnek. S ennek alapelve az, hogy amit akarsz, hogy neked tegyenek az emberek, te is tedd meg nekik, amit viszont nem akarsz magadnak, azt te se tedd a másoknak.

A keresztény ember jól tudja, hogy az igazságosabb és testvériesebb társadalmi életnek ezt az erkölcsi követelményét az embertárs tiszteletben tartása nélkül aligha lehet teljesíteni. Ez voltaképpen az első lépés a felebaráti szeretet útján. S erre hatásos erővel igazában Isten hite és szeretete indít, mert ő mindnyájunk Atyja, aki joggal elvárja, hogy gyermekei tiszteletben tartsák egymást. Ezért felelősséggel tartoznak neki; és az ítéleten számot is kell adniuk róla.

Mindennek alapján a Szentatyának az volt a szándéka, hogy három éven keresztül tartó előkészülettel az ezredfordulóra megújítsa Krisztus híveiben Isten és az embertárs szeretetét. Két évvel ezelőtt a megváltás és üdvözítés múltbeli történelmi eseményére, Krisztus életművére irányította figyelmünket. Az elmúlt esztendőben a Szentlélek működésének jelentőségét emelte ki, mert amit Krisztus értünk tett, azt az isteni Lélek teszi jelenvalóvá és a jelenben ható erővé. Az evangélium hívő elfogadásával és a szentégek vételével őáltala leszünk Krisztus testvérei és az Atya gyermekei.

És a jelen évben, az előkészület utolsó esztendejében? Ezt az évet a Szentatya szándéka szerint Istennek, az Atyának szenteljük, mert ő üdvösségünk ősforrása és végső beteljesedése. Tőle ered és benne teljesül be mindaz, amit Krisztus értünk tett, és amivel a Szentlélek megajándékozott. Jézus az evangélium foglalatoként így mondja ezt tanítványainak: „Az Atya szeret titeket, mivel ti szerettetek (szerettek) engem, és hittétek (hiszitek), hogy Istentől jöttem” (Jn 16,27). Mi, keresztények, nem egyszerűen Isten létében hiszünk — ebben azok is hihetnek, akik nincsenek megkeresztelve. Mi abban hiszünk, hogy Isten öröktől fogva szeret bennünket. Ez az üdvözítő atyai szeretet Krisztusban emberi valósággá vált, és a Szentlélek által a miénk lett — mindez azért, hogy mi ebben a szeretetben részesülve Krisztuséi és Krisztusban az Atyáéi legyünk: Krisztus testvérei és a mennyei Atya gyermekei. „Mi megismertük a szeretetet, amellyel Isten szeret bennünket — vallja János, a hűséges tanítvány —, és hittünk benne” (1Jn 4,16). Ez a mi üdvösségünk.

Kereszténynek lenni igazában ennyit jelent: hinni ebben az örökkévaló atyai szeretetben, amely Krisztusban vált emberi valósággá, és a Szentlélek által lett üdvösségünké. Hinni benne nem mint valami elvont igazságban, hanem mint üdvösségünk élő forrásában és beteljesedésében, ami már maga a szeretet. „Szeretet az Isten: aki szeretetben él, az Istenben él és Isten él benne” (1Jn 4,16).

Ez a szeretetet éltető hit üdvözít minket, és ez indít arra, hogy szeressük embertársainkat, ahogy Krisztus és a mennyei Atya szereti őket, mert ugyanannak a hitnek megvallására és ugyanannak a szeretetnek megélésére hivatottak, mint mi. Végülis ez ad erőt ahhoz, hogy kicsinyek és nagyok — kicsinyek a maguk háza táján, nagyok határainkon innen és túl — az elkövetkező időkben szolgáljuk az emberhez egyedül méltó, igazságosabb és testvériesebb világ kibontakozását.

Békés Gellért bencés szerzetes, szerkesztőbizottságunk tagja ez év augusztusában elhunyt. Szellemi és egyházi életünkben betöltött szerepének méltatására egy későbbi számunkban visszatérünk.

A Vigilia Szerkesztősége